

Rita Missūne
missunerita@inbox.lv
t.26537218

Rekets sieviešu gaumē.

Darbojas:

Anita,
Ināra,
Marga,
Dagnija -
darba kolēģes kādā kantorī.

Vilma - *uzņēmēja*

Marga un Anita sēž un nervozē. Iesteidzas Ināra.

Ināra – Nu?

Marga – Ko – nu?

Ināra – Dagnija vēl nav atnākusi? Nekas nav zināms?

Marga – Pati redzi, ka viņas vēl nav. Jāgaida.

Anita – Man tikai liekas – viss cauri – mums savu naudiņu vairs neredzēt.

Ināra – Beidz savus krā-krā! Varbūt vēl viss būs labi.

Marga – Kas var būt labi, ja Zintim bankrots!

Anita – Kāpēc es biju tāda muļķe! Nevajadzēja jūs klausīt. Visi mani iekrājumi!

Kad aiziešu pensijā, nebūs par ko maizīti nopirkt.

Ināra – Tad sāc jau tūlīt badoties, lai pierastu.

Marga – Stingra diēta esot veselīga. Dzīvosi simts gadus ilgāk.

Ināra – Ej tu nost! Simts gadus badoties? Tad kāda jēga dzīvošanai?

Anita – Vai jūs beigsiet? Pašas sarēķinājām, cik kurai liela pensija sanāks. Visām tā būs zemāka par izdzīvošanas minimumu.

Marga – Vai citādi arī es būtu ļāvusies pierunāties? Nu jau par vēlu. Kad vīrs uzzinās, ka esmu paņēmusi naudu, būs šķiršanās uz vietas!

Ināra – Nu tad beidzot!

Marga – Ko?

Ināra – Es teicu – beidzot varbūt tu izšķirsies.

Marga - Mana ģimenes dzīve ir pagalam, bet tu... Ko tu ar to gribēji teikt?

Ināra – Katru dienu tu sūdzējies, ka vīrs tev esot līdz kaklam. Nu beidzot būs iemesls šķirties.

Marga – Vai es tā esmu teikusi?

Anita – Jā, un bieži.

Marga – Bet tas ir tad, ja šķirtos es, nevis šķiršanos pieprasītu viņš! Tur tak ir starpība, vai tu to nesaproti?

Ināra – Vai nav vienalga?

Marga – Nē, to es nevaru pieļaut! Te viņam teikšanas nebūs!

Anita – Ko tur vairs pieļaut vai nepieļaut. Ja naudu mums neatdos...

Ināra – Izšķirsies, nu un? Sameklēsi sev citu vīru.

Marga – Es runāju nopietni! Ko tad, ja naudu neatgūsim? Kur to dabūsim?

Ināra – Lielāku naudas summu bez krāpšanās nenopelnīsi. Gribi, negribi, jāsāk nodarboties ar ko kriminālu.

Anita – Ej nu! Ko tad darīsim – iesim zagt vai laupīt?

Marga – Pieteikšos narkotiku kontrabandai!

Anita – Kur, kur tu pieteiksies?

Marga – Pieteikšos pārvadāt kontrabandu. Lūk, tur varot labi nopelnīt.

Anita – Traka esi? Ko vēl neizdomāsi!

Ināra – Nē, nē. To gan es neieteiktu. Tur tev liks norīt narkotiku pakas un zelta stienus, un pēc tam, lai tos izdabūtu ārā, dažreiz ir pat jāuzšķērž vēders.

Anita – Ārprāts! Dzīvot tev ir apnecis?

Marga – Dzīvot bez naudas arī.

Ināra – Vai tu pati arī saproti, ko saki? Bez tam, neviens taču tev neuzticētu darīt ko tādu.

Marga – Kāpēc?

Ināra – Paskaties spogulī! Tev jau uz pieres rakstīts, ka no tevis kontrabandists nesanāks.

Marga – Nu paldies! Kādas vēl būtu iespējas piepelnīties? Pašai audzēt zālīti?

Ināra – Ko vēl ne!

Anita – Kāda vaina zālei?

Marga – Tai, ko govs ēd, nav ne vainas. Es runāju par marihuānu.

Anita – Neviens normāls cilvēks ar to nenodarbosies. Jūs zināt kādu, kas ar marihuānas audzēšanu kļuvis stāvus bagāts?

Marga – Ir dzirdēts tikai par tiem, kas iekrituši.

Anita – Redzi? To audzējot, agri vai vēlā nonāksi policijā. Un tad jau taisnā ceļā uz cietumu. To tu gribi?

Marga – Ja tā padomā – nav ne vainas vecumdienas pavadīt ķurķī. Pilnā valsts aprūpe, par pensiju vari neuztraukties...

Ināra – Tad jau tikai uz priekšu! Vari pamēģināt.

Anita – Tā jokot nevajag! Viņa taču to nedarīs.

Marga – Protams, tur ir vajadzīgas gan investīcijas, gan zināšanas. Tas taču nav tik vienkārši!

Ināra – Nav tik traki. Man viena pazīstama veca tante dziļos laukos mēģināja zālīti audzēt.

Marga – Marihuānu? Kur viņa dabūja sēklas? Brauca uz Amsterdamu?

Ināra – Viņas vecumā? Nē, kāds tirgū esot piedāvājis. Dažas sēkliņas par bargu naudu.

Anita – Viņa tā riskēja?

Ināra – Kāpēc ne? Risks ir vienmēr, pašas zināt. Iesējusi siltumnīcā pie tomātiem, acu apmānam piesējusi parastās kaņepes klāt, un sākusi audzēt.

Marga – Pagaidi, marihuānai vajagot gan temperatūras, gan mitruma režīmu.

Ināra – Liecies mierā, viņa esot apcubinājusi un sildījusi kā pratusi, un stādi auguši griezdamies. Vienīgais – gan marihuānas, gan kaņepju stādi bijuši tik līdzīgi, ka tantei nācies iezīmēt, lai atšķirtu. Viņa esot apsējusi kaņepju stādus ar zilu, bet marihuānas – ar sarkanu lentīti. Esot ļoti smuki izskatīties.

Anita – Vai viņai nebija bail?

Ināra – No kā?

Anita – No nepatīkšanām. Ka kaimiņi nosūdzēs, ka atnāks policija.

Ināra – Pie viņas reti kāds iegriežas. Kaut gan viņa atzinās, ka sapirkusies labi daudz sirds drapju katram gadījumam.

Marga – Tātad viss beidzās labi. Kā tantei veicās ar realizāciju?

Ināra – Ā, tas jau ir cits stāsts. Tantei esot izdevies sameklēt kādu, kas esot jaunībā niekojies, un tagad bijis ar mieru atbraukt un apskatīt preci. Atbraucis, paskatījies un pateicis: “Omīt, šito tu vari pīpēt pati!”

Anita – Kā – pati?

Marga – Nesapratu.

Ināra – Kas tur ko nesaprast! Tante visu vasaru cītīgi audzējusi parastās kaņepes.

Marga – To sēklu pārdevēju vajadzētu nolinčot! Tā ņemties visu vasaru, un nekā!

Anita – Tante dabūja rokā to blēdi?

Ināra – Vienu brīdi gribējusi gan sameklēt un sadot ar rungu pa muguru, bet tad pārdomājusi. Esot bijusi tik priecīga, ka viss beidzies. Lai arī pati apgalvoja, ka zālīti esot audzējusi bez liekiem uztraukumiem, man liekas, ka tā vis gluži nebija. Vēl rudens pusē visa māja smaržoja pēc baldriāniem tā, ka kaķis staigāja apkārt galīgi apdullis. Otrreiz marihuānu viņa noteikti neaudzētu.

Anita – Es arī pirmo reizi nē!

Marga – Visu vasaru rauties melnās miesās, tērēt nervus, un nekā!

Ināra – Gribēji, lai nauda nāk tāpat? Tad vismaz loterijas biļete jānopērk! Esi mēģinājusi?

Marga – Protams. Tikai visas loterijas biļetes ir tukšas, bet skaitļu loterijās īstie skaitļi vienmēr atrodas blakus maniem atzīmētajiem. Nu neveicas, nu!

Anita – Gribētu miljonu vinnēt, ko?

Marga – Un tu varbūt nē?

Ināra – Kas par daudz, tas par skādi. Ko tu ar tik lielu naudu iesāktu?
Marga – Ha! Nu gan pajautāji! It kā es nezinātu, kur naudu likt! Padod tik šurp!
Ināra – Jā, jā. Zinām jau, zinām, tu sev šo to palielinātu un šo to paceltu uz augšu. */Uzpūš lūpas un sarausta krūšturi/*. Un vēl sameklētu sev jaunu vīru.
Marga – Priekš kam? Man nevajag!
Ināra – Nestāsti! Visas sievas gribētu sev jaunu vīru. Un otrādi.
Marga – Es negribu! Man vajag naudu. Tev nevajag?
Ināra – Vajag, ļoti vajag, citādi es nebūtu iesaistījies. Pieķēros pie krājumiem, kas paredzēti mašīnas iegādei.
Anita – Jums taču ir automašīna!
Ināra – Jā, bet tā ir tik veca, ka, izbraucot no garāžas, ir jāieiet atpakaļ un jāsalasa izbirušās skrūves.
Anita – Vai nu tik traki ir?
Ināra – Protams, ka nē. Bet mans vīrs tā smejas.
Marga – Drīz nespiesies, kad uzzinās, ka tik ātri pie jaunas automašīnas netiks.
Anita – Tavs vīrs par naudu zina, vai ne?
Ināra – Jā, bet viņš teica, ka tas esot traks sieviešu pasākums, un vai mēs visu esam apsvērušas.
Marga – Viņš teici, ka ir risks? Tu viņu pierunāji?
Ināra – Nē, es tikai pajautāju, vai viņam ir zināms kaut viens ātro kredītu aizdevējs, kurš būtu šajā biznesa jomā zaudējis.
Anita – Ko viņš par to teica?
Ināra – Neko. Viņam mute uzreiz bija ciet. Vienīgi piebilda - ja neveiksies, būs jāatbild pašai.
Marga – Un tu par to tik mierīgi runā!
Ināra – Kas tev atkal nepatīk?
Marga – Es nesaprotu – kā tu tagad vari jokot un gvelzt visādas muļķības, it kā nekas nav noticis!
Ināra – Tici man, es nervozēju tāpat kā jūs. Bet esmu pārliecināta, ka naudu izdosies atgūt.
Anita – Tu esi pārliecināta, jā?
Ināra – Par deviņdesmit procentiem!
Anita – Deviņdesmit? Tātad tu neesi pilnīgi pārliecināta! Es vairs nevaru! Kur Dagnija kavējas?
Marga – Cik pulkstenis? Sarunas ar Zinti pārāk ievilkušās.
Anita – Tas ir uz sliktu. Ja viņš atsakās maksāt, ko tad?
Ināra – Tad Dagnijai ir plāns “B”.
Marga – Dagnijai vienmēr ir plāns, tikai nevar zināt, vai tas kam der.
Anita – Ā, ā, ā! Kas man lika piedalīties šajā... šajā...
Ināra – ...afērā.
Anita – Kur bija mana galva! Es vairs nevaru! Kāda es biju muļķe, muļķe, muļķe!

Dagnija - */Ienāk. Anita stāv pret viņu ar muguru un neredz./* Kāpēc ir tik skaļi jāizk dzied tas, ko visi jau tāpat zina?

Anita – Beidzot atnāci!

Marga – Stāsti!

Ināra – Ko Zintis teica? Atdos naudu?

Dagnija – Nē.

Marga – Ko?

Anita – Nē? Kā viņš tā drīkst?

Dagnija – Esot uzsākts maksātnespējas process un konti bloķēti. Neko vairs glābt tāpat nevarot, bankrots ir garantēts.

Anita – Ā, ā, ā! Ko tas nozīmē?

Marga – Vai mēs savu naudu atdabūsim?

Dagnija – Nu, būs jāpagaida.

Ināra – Jā, bet vai atdabūsim visu?

Dagnija – Tas atkarīgs no...

Anita – Ā, ā, ā! Bet tu teici – droši kā bankā!

Dagnija – Nu, mīļā, gandrīz visām bankām palaikam uznāk grūti laiki. Ar to ir jārēķinās. Tu tik padomā, cik bieži nav dzirdēts, ka atkal kāda banka ir bankrotējusi.

Marga – Ja jau tu esi tik gudra – kāpēc nauda ir ieģrūsta bankrotējošā firmā?

Dagnija – Kurš zināja, ka viņš taisās bankrotēt?

Ināra – Neviens. Zintis pats arī nē.

Marga – Labi, bet kāpēc aizdevi tieši Zintim?

Dagnija – Pirmkārt, nevienam citam no paziņām nevajadzēja steidzīgi aizņemties. Otrkārt, un tas ir galvenais, Zintim ir garants.

Marga – Un kas tas būtu?

Dagnija – Zintim ir bagāta mamma. Runāsim ar Vilmu.

Marga – Vilmu? No tās tu pat centu nedabūsi!

Anita – Kā tad, vēl nevar zināt, vai viņa vispār ar mums runās!

Dagnija – Runās. Vilma tūlīt atnāks.

Ināra – Viņa zina par parādu? Ko tu viņai teici?

Dagnija – Pagaidām neko. Bet viņa noteikti ir lietas kursā par visiem dēla darījumiem.

Anita – Tev liekas, ka viņa maksās Zinta parādus?

Marga – Absurds! Ja jau Vilma pieļāva dēla bankrotu, kāpēc tu domā, ka viņa pret mums būs tik labvēlīga?

Ināra – Ak, Vilmai vienmēr ir bijis savs aprēķins.

Anita – Ko tad, ja viņa atteiksies?

Dagnija – Tad pāriesim pie plāna “C”.

Anita – Kas tas tāds?

Marga – Tu atkal esi kaut ko sagudrojusi!

Ināra – Izstāsti viņām, lai zina.

Dagnija - */Satraukti skatās uz durvīm/* Nav laika, Vilma nāk. Galvenais, kas jums ir jādara – jāpiekrīt un jāapstiprina viss, ko es saku. Skaidrs?

Marga – Ne visai.

Anita – Ko tu atkal...

Ienāk Vilma.

Vilma – Ā, te jūs esat. Nu, ko gribējāt?

Marga – Aprunāties.

Vilma – Par ko? Tikai ātri, jo man nav laika.

Dagnija – Vai tu zini, ka Zintim ir parādi?

Vilma – Jā, es zinu visu par viņa finansēm. Kas ir?

Ināra – Paklau, pie Zinta ir mūsu visu četru nauda.

Anita – Jā... Vai mēs to dabūsim atpakaļ?

Vilma – Gan jau ar laiku, un oficiālā kārtā.

Anita – Ā, ā, ā! Es nevaru!

Vilma – Tikai nesāc raudāt! Es pārskatīju dokumentus. Tādus procentus tikai ātrie kredīti liek. Gribējāt izdevīgi nopelnīt?

Ināra – Nē, mēs gribējām palīdzēt Zintim.

Marga – Jā, un pie reizes tas būtu labs ieguldījums.

Vilma – Ak tā. Vai zināt, ir jābūt drusku gudrākām un jāiegulda naudu tur, kur ir mazāks risks. Nu jau ir par vēlu.

Dagnija – Vilma, mēs tomēr esam pašu cilvēki un draugi. Tu varētu ko darīt lietas labā.

Vilma – Kāpēc es? Biznesā un naudas lietās es nejaucu draugu būšanas!

Ināra – Visi zina, ka tu pēc bankrota varēsi pa lēto atpirkt Zinta kafejnīcu.

Dagnija – Un būsiet tikuši vaļā no parādiem. To bankrotu tu pati noteikti izplānoji, vai ne?

Vilma – Ko tu te izdomā! Zintim pašam sava galva uz pleciem.

Ināra – It kā mēs nezinātu, kas to galvu groza!

Dagnija – Tu varētu vismaz ar savējiem norēķināties. Lai būtu gods godam.

Vilma – Tas nozīmē – jūs gribat, lai es atdodu jums naudu?

Anita – Jā! Jā!

Vilma – Nē.

Marga – Bet Vilma!

Vilma – Es pateicu - nē !

Anita – Nē? Ā,ā! Nē?

Dagnija – Tas ir tavs pēdējais vārds?

Vilma – Jā. Vairāk par to nerunāsim. Man nav laika ar jums te pļāpāt. Jāiet.

Skatās pulkstenī un pagriežas lai ietu prom.

Dagnija – Pagaidi!

Vilma – Ko tu vēl gribi?

Dagnija – Vai tev nav liesies dīvaini, ka es aizdevu Zintim naudu?

Vilma – Kas tur dīvaini. Tu domāji, ka būs viegla peļņa.

Dagnija – No tā es bagāta nebūtu palikusi. Un tur nebija tikai mana nauda. Kā tu domā, kāpēc man nopūlēties un pierunāt kolēģes naudu aizdot?

Vilma – Jūs visas cerējāt nopelnīt. Kas ir?

Dagnija – Es negribēju, bet tomēr nāksies tev pateikt.
Vilma – Tad saki, bet ātri!
Dagnija – Labi, es pateikšu. Lieta tāda, ka es...ka mēs... Es nopūlējos Zinta labā tikai tāpēc, ka mums ir attiecības.
Vilma – Kas? Kādas attiecības?
Dagnija – Kā to lai saka... Romantiskas.
Vilma – Nesapratu. Vai nevari pateikt skaidrāk?
Dagnija – Teikšu skaidri un gaiši – Zintis ir mans mīļākais!
Vilma – Ko? Ko tu tur muldi?
Dagnija – Tā ir.
Vilma – Paskaties uz sevi! Tev jau smiltis birst! Varbūt kopā ar smiltīm arī kādas skrūvītes jau ir izbirušas, ja tu sapņo par jauniem vīriešiem.
Dagnija – Ja nu tā ir mīlestība?
Vilma – Kas tā par mīlestību, ko tu gvelz?
Dagnija – Ak! Nu tad varbūt kaislība.
Vilma – Zintis ir precējies!
Dagnija – Precējies jau nav miris!
Vilma – Izbeidz! Viņam ir jauna un skaista sieva.
Dagnija – Vai nu katru dienu kūkas ēdīs. Dažreiz gribas arī kādu rupjmaizes garoziņu.
Vilma – Kauna tev nav tā runāt! Zintim tu varētu būt omīte!
Dagnija – Ko lai dara? Vīriešiem dažreiz ir pārsteidzoša gaume.
Vilma – Nestāsti! Kam patiktu krunkas?
Dagnija – Nu, krunkainie augļi esot tie saldākie. Un krunkas jau var piešpaktelēt. Tumsā un zem segas tās vispār neredz.
Vilma – Apklusti! Tas ir perversi! Riebīgi!
Dagnija – Nu kāpēc tu uzreiz tā? Kam dzīvē negadās.
Vilma – Neticu nevienam vārdam! Tu to visu izdomāji. / *Uz pārējām*/ Un ko jūs klusējat? Kauna nemaz nav? Kā jūs varat pieļaut tādus melus?
Dagnija – Melus? Jautā viņām pašām! Viņas zina.
Vilma – Un pajautāšu! Anita, tu esi ko redzējusi?
Anita – Es? Es neko... Es neko neesmu redzējusi... / *Saņemas*/ Bet es zinu!
Vilma – Marga, un tu?
Marga – Ko es? Es tak ar sveci blakus neesmu stāvējusi. Bet es zinu!
Vilma – Ak zināt. Tāpat kā visiem pie mums pieņemts – neesmu lasījis, neesmu redzējis, bet zinu.
Ināra – Mēs esam sieviešu kolektīvs. Te neko nenoslēpsi – ar laiku viss nāks gaismā.
Dagnija – Es to centos noslēpt! Nudien! Bet sakars ievilkās, un mazpamazām viņas uzzināja.
Vilma – Ak tā. Uzzināja, jā? Kas vēl zina?
Dagnija – Domāju, ka vairāk neviens neko nav manījis. Kamēr mēs turēsim mutes, viss būs labi.

Vilma – Skaidrs. Un jūs klusēsiet tajā gadījumā, ja es jums atdošu naudu, vai ne?

Anita – Jā...

Dagnija – Noteikti.

Marga – Kā tad.

Ināra – Protams.

Vilma – Tā jau es domāju. Vai zināt kā to sauc? Šantāža! Izspiešana! Rekets!

Marga – Bet Vilma...

Anita – Bet mēs taču...

Vilma – Neko jūs no manis nedabūsiet.

Dagnija – Pagaidi! Varbūt tu vēl pārdomāsi?

Vilma - Viss, man ar jums vairs nav ko runāt! */Pagriežas, lai ietu/*

Dagnija - Vienu mirklīti! Tu taču gatavojies kandidēt pašvaldību vēlēšanās, vai ne?

Vilma – Nu, un? Kas ir?

Dagnija – Nebūs labi, ja sāks cirkulēt baumas par ģimenes dzīvi...

Vilma – Kā to saprast? Tu draudi, jā?

Dagnija – Nu ko tu! Es tikai saku, ka cilvēki ne visai labprāt balso par kandidātiem, kas iepīti skandālos.

Vilma – Tikai pamēģiniet! Tad jums būs darīšanas ar policiju. Sapratāt?

Vilma dusmīgi aiziet.

Anita – Aizgāja... Ā, ā, ā! Kas tagad būs?

Visas pievēršas Dagnijai.

Marga – Un tas bija tavs plāns? Tu esi traka? Man ausis vīta klausoties.

Ināra – Jā-ā-ā, tas bija drusku par daudz. Ja nu viņa pasūdzēsies Zintim?

Marga – Tad no Zinta tu dabūsi pa aci! Varu iedomāties, cik viņš būs nikns!

Anita – Ka tik mēs arī nedabūjam kā līdzzinātājas. Ā,ā!

Marga – Kā tu varēji iedomāties, ka Vilma maksās? Viņa tak ir skopa pēc velna! Zini, ko par tādiem cilvēkiem teica mana vecmāmiņa? Ka tāds kapeikas dēļ dzīs uti no Jelgavas uz Rīgu!

Anita – Un ja nu viņa... Ja viņa pasūdzas priekšniekam?

Dagnija – To viņa nedarīs. Bez tam – zinot priekšnieku – varu derēt, ka, to uzzinot, viņš man paaugstinātu algu. Tas taču ir ko vērts – savaldzināt jaunu vīrieti manā vecumā.

Ināra – Vēl viņa draudēja ar policiju. Tas jau ir nopietni.

Anita – Policija! Tā tik vēl trūka!

Dagnija – Apklustiet! Nekur viņa neies, nevienam nestāstīs un neziņos.

Anita – Bet viņa teica...

Dagnija – Teikt var daudz. Viņa drīzāk nomirs, nevis kādam stāstīs.

Marga – Kā tu tik droši zini?

Dagnija – Zinu. Viņa tūlīt atgriezīsies.

Anita – Tu tikai mierini. Ne nu atnāks, nekā. Ko lai iesāk...

Atgriežas Vilma.

Anita – Vilma atnāca!

Vilma – Jā. Es gribu zināt, cik jums var uzticēties.

Visas cita pār citu:

Dagnija – Pilnīgi!

Ināra – Noteikti!

Marga – Bet protams!

Anita – Nu ja, ka var!

Vilma – Labi, jūs dabūsiat savu naudu...

Visas neviltoti priecājas.

Vilma - ...bet pretī izsniegsiet parādzīmes par attiecīgo summu. Ar iekļautu punktu, ka jebkurā brīdī es varu pieprasīt naudu atpakaļ. Kad dabūsiat oficiālo kredītu atmaksu, tad norēķināsimies. Esat ar mieru?

Pārējās pauž piekrišanu, izņemot Dagniju.

Dagnija – Bet... Bet ja nu...

Vilma – Nekādu “bet”! Vai nu jūs piekrītat, vai arī...

Visas – Jā! Jā! Esam ar mieru!

Vilma – Labi, tad rīt to nokārtosim. Tagad man nav laika, jūsu dēļ es kavēju sapulci.

Aiziet.

Anita – Redz, kā viss nokārtojās!

Dagnija – Mulķe! Vilma mūs visas ir apvedusi ap stūri.

Anita – Par ko tu runā? Vilma dod naudu!

Dagnija – Vēl nevar zināt, kad un cik mēs atgūsim, bet līdz tam viņa mums ir uzlikusi rokudzelžus, vai nesaproti?

Ināra – Ja naudu atgūsim ar zaudējumiem, tad dabūsim Vilmai piemaksāt. Nudien, viņa veikli izmantoja situāciju.

Marga – No vilka bēgām uz Vilmu uzkritām. Ko iesāksim?

Dagnija – Pagaidiet, vismaz šobrīd naudu dabūsim. Pēc tam skatīsimies, ko darīt tālāk. Vai zināt ko? Es tā domāju, ka vajadzētu...

Anita – Atkal kaut ko izdomāji, jā? Es pat neklausīšos, es darīšu pretējo!

Marga – Nekādus jaunus plānus! Izbeidz!

Ināra – Nekaitini cilvēkus. Nu gan pietiks.

Dagnija – Es tikai gribēju pateikt, ka vēlēšanās es balsošu par Vilmu. Nudien, viņai galviņa strādā!

Beigas

